

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

Megkésett vallomás

*Midőn még szerelemképes voltam,
s öleltük egymást inszakadásig,
belsődben boldogan barangoltam,
nem készült helyedre még a másik.
Szerettelek szőnyegen, széken,
kádiban, megroppant gerincű ágyon,
aztán a legforróbb nyár szívében
bolondos, budai éjszakákon.*

*És amint sikolyodra a lombok
bódulatukból felriadtak,
akkor indult be aprócska szíve
képemre formált kisfiadnak.
Hanem a lombok árulók lettek,
eleve annak lettek teremtvé:
lerázták magukról a friss zöldet,
esendő sárgát vettek helyette.*

*Te öröközödnék születélt, annak
árnyalatait raktad magadra,
te kikeletet jeleztél folyton –
megtagadtalak mégis tavaszra.
Lehet, a föld rendült meg alattam,
vagy hogy tán idegen napba néztem,
s aki e szép napot támasztotta,
hattyú képében el is jött értem.*

*Ej, hisz nem úgy volt. Egy póre angyal
mellkasomba nyúlt pusztá kézzel,
madárnyi szívemet kezembe adta,
hogy kettőzzem meg még akkor éjjel.
A delírium tán el sem eresztett.
Kábán köszöntött rám a reggel,
ám azt a képtelen végjátékot
álmában is kerülje az ember.*

*Mert mintha trónjához láncolt volna
valami barbár szerelem-isten,
aki csak okádta rám a rontást,
hogy azon helyben elveszítsen.
Magamhoz tértem, de a férfierőm...
Vétkeim felmérték... Ez lett az ára.
Hogy kereszténynek is hitvány lettem,
bocsásd meg, örök asszonyom, Klára.*

Eljön értem

*Megmártóztam a bűnök tavában
sejtjeimből a foszfor világít
jöttömre megindulnak a lombok
az élők riadtan kérdik: ki járt itt*

*dehogyan merek én visszazólni
mikor már ütni készül az óra
madárlelkem egy szélütött ágon
figyel a legelső kakasszóra*

*eljön értem az énekes koldus
s mint illő ellát tarisznyájából
kézen fog és nagy hálálkodással
kivezet ebből a tündéri tájból.*

Az asztalon pompa

Októbernek már fújják a kürtöt,
a kincses ősz színeit keveri.
S mert szegény jó hársfánk mézét si-
ratja, mézarany köntöst fest neki.

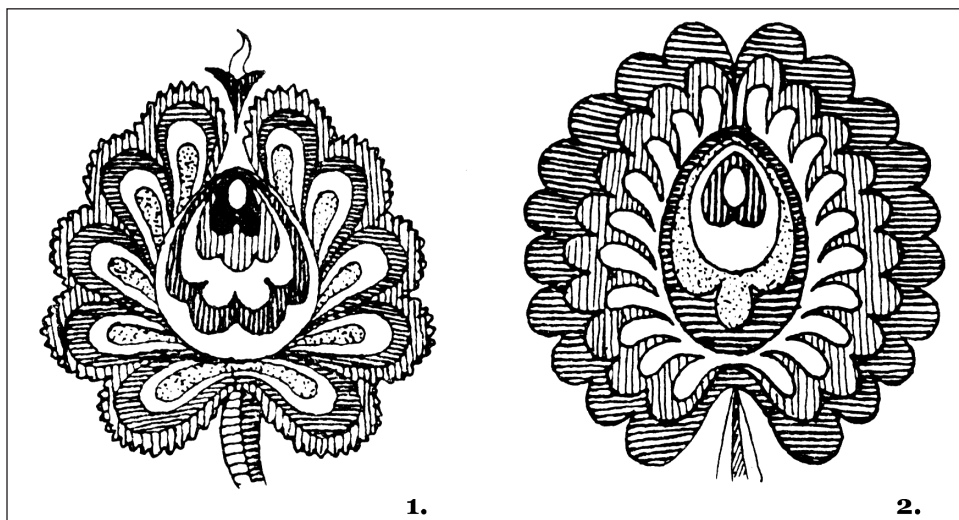
Az asztalon pompa – gyümölcs-csendélet,
körték puhulnak a polcokon,
bronzba borul az áldott gyümölcsös,
mint múltunk hajnalán egykoron.

Megtöretett a kadarka teste,
hordóba zárva a drága vér.
A bordó bánat felékítette
a lugast, sírva igyon, aki él.

Diófánk lombja kesereg barnán,
dús termése zsákokban zörög.
Elalhatna a macska a padkán:
a zsák körül egérke sündörög.

Lám, a fenyő híreskedik zölden,
gyantáját gyűjti, érleli, hogy
sziporkázhasson télen a tűzben,
de addig – fejsze sem kell neki.

Perceit pergeti, elfogy november:
harminc nap, s lejár mandátuma.
Nyomul mögötte a vén dac-ember –
jöjjön el királya, karácsonya!

Huszka József: A magyar turáni ornamentika

1. Gömör István jászberényi szücsmester rajzaiból 1886., 2. Tapodi Bálint kiskunfélegyházi szücsmester rajzaiból 1885.